

Intervenció del MHP Salvador Illa al Lliurament de les medalles i plaques Josep Trueta a professionals i entitats del món de la salut

Barcelona, 04 de desembre de 2024

Molt benvinguts al Saló Sant Jordi, a un dels espais més nobles del Palau de la Generalitat, seu del Govern de Catalunya, en un acte on la consellera em deia quan hem segut “que emocionant”, exacte, i m'ho ha dit espontàniament, i efectivament un acte merescut, emocionant i molt rellevant. Molt rellevant perquè estem parlant de servidors públics, llavors m'hi estendré una mica més, de la principal política pública del govern de Catalunya i jo crec que de qualsevol govern, que és el sistema sanitari.

La política pública més ben valorada pels ciutadans des de la recuperació de la democràcia, i probablement més rellevant perquè s'ocupa de garantir que els ciutadans i ciutadanes tinguin un bon estat de salut. Estem parlant d'això avui, de la política sanitària del govern de Catalunya. Per tirar endavant una bona política sanitària, ho dic davant de persones que dirigien el Departament de Salut i d'altres que ho han fet ben recentment, fan falta moltes coses. Fa falta una bona infraestructura, fa falta una bona indústria farmacèutica.

Avui, per cert, hem assistit a la celebració, crec que es pot parlar de celebració, dels 80 anys d'una de les indústries, empreses farmacèutiques més rellevants de Catalunya, els laboratoris Almirall. Fa falta tecnologia, fan falta medicaments, fan falta moltes coses, però, sobretot, el que fa falta són bons professionals, persones que es dediquin, que facin funcionar el sistema sanitari.

Un bon professional vol dir gent formada. Tots vostès tenen una formació excel·lent. El nivell dels servidors públics en l'àmbit sanitari a Catalunya i en el conjunt d'Espanya és d'excel·lència, altíssim. Fa falta dedicació, molta dedicació, i fa falta sobretot vocació. Per gent que ha tingut el privilegi de conèixer una mica més de prop el sistema sanitari, com va ser el meu cas en un període certament excepcional, però que em va permetre aproximar-m'hi, i que no forma part del món de la sanitat, el primer que sobta, el primer que crida l'atenció, el primer que cobra relleu de l'àmbit sanitari és la vocació dels seus professionals. Sí que hi ha vocació en altres àmbits, en particular l'educatiu, però l'àmbit sanitari és, quelcom, molt rellevant. La vocació que tots ho estenen. Formació, dedicació i vocació per fer un servei públic.

Fer un servei públic és procurar que la salut dels nostres conciutadans sigui la millor possible. I d'entre els servidors públics de casa nostra, avui n'hem seleccionat el jurat, les persones que decideixen quin és mereixedor, s'ha seleccionat a tots vostès com a exemple de servidors públics amb una trajectòria acreditada i com deia la consellera i jo també m'hi afegeixo en el futur encara per endavant, com un exemple de bons servidors públics des d'àmbits molt diferents, atenció primària, àmbit més jurídic, àmbit més econòmic, àmbit de quiròfan, infermeria, metges, persones des d'un any passant més humanistes, tan rellevant també per ajudar a sortir endavant, per tant, com a exemples a subratllar de servidors públics excel·lents que tenim a casa nostra.

La meva felicitació, però sobretot el meu agraïment al president de Catalunya per tot el que han fet, per tota la seva dedicació i per tot el que puguin encara fer d'aquí en endavant. Nosaltres tenim l'obligació de garantir el millor sistema públic possible, sanitari per Catalunya. I per fer-ho hi dediquem els recursos que fan falta. La meitat del pressupost de la Generalitat, números rodons, es dedica a la política sanitària. Ho seguirem fent. Però, escoltant-vos, a molts de vostès, escoltant el sector, també hem arribat a la conclusió, no només nosaltres, crec que diferents administracions de diferents llocs d'Espanya i de la resta d'Europa, que no només no n'hi ha prou en posar més recursos, que són necessaris, sinó també cal adaptar-se i cal reformar la manera de treballar que tenim, adaptant-nos a uns temps nous, a uns pacients que tenen unes exigències, uns plantejaments diferents, a una societat que ha evolucionat, a una tecnologia que afortunadament ens permet fer les coses de forma més ràpida, i millor, amb unes noves teràpies que estan obrint-se a pas, a una nova realitat, a un conjunt de professions en l'àmbit sanitari que també ens permeten redefinir i ajustar raons, reformar. No quedar-nos quietes, no quedar-nos parats, sinó tenir el coratge de reformar. Per això, el més exacte d'haver posat en funcionament el Govern de Catalunya, la consellera Pané ens va proposar de fer un grup de treball, que té l'acrònim de CAIROS, no per diagnosticar què s'ha de fer, que això està més que diagnosticat, sinó per començar-ho a fer.

Vull aprofitar aquest acte per demanar-los-hi, a tots vostès, en particular a les persones guardonades i als professionals que ens acompanyen, que ens ajudin en aquesta tasca, que ens ajudin. Amb el seu coneixement, amb la seva expertesa, amb la seva seriositat, amb la seva experiència acomodada. Però són vostès els que ens han de dir com podem fer les coses més bé, tocant de peus a terra, no volem fer miracles ni volem fer cap revolució, tocant de peus a terra, però sí, adaptar-nos per poder seguir donant un nivell d'atenció excel·lent, excel·lent a la ciutadania.

Com s'adona un que el nivell d'atenció, que el nivell del sistema sanitari a Catalunya és excel·lent? Quan se'n va fora de Catalunya, i viatja en particular fora d'Europa. I se'n va a països, a vegades, amb un nivell de prosperitat, de riquesa molt alta, però hem trobat casos de gent jove que s'ha anat als Estats Units i troba a faltar el sistema sanitari català. Ja no dic com va anar a altres parts del món. Llavors, ens hem d'adonar, del que hem aconseguit aquí, amb un model de societat europeu que genera prosperitat, un règim de llibertat, però que dona molta importància que aquesta prosperitat sigui compartida i, per tant, a tenir un estat del benestar, una sanitat, una educació, unes pensions que ens permetin que aquesta prosperitat que no deixi ningú enrere, que hi hagi uns mínims garantits per tothom.

Hi ha línies de consens que estan, crec, assumides per tothom. La salut pública és molt important. Jo també vull aprofitar la intervenció que feia la doctora Cabezas per ressaltar la importància de la salut pública. Potser hem de posar més accent a la prevenció, no només a l'evacuació. La salut pública que, efectivament només ens recordem de Santa Bàrbara quan trona. Quan hi ha una pandèmia, correm-hi tots, però que l'hem de cuidar i s'han fet coses, i s'han de fer més.

I també aprofito per agrair la feina que ha fet vostè i tots els professionals de l'àmbit sanitari i d'altres àmbits durant la passada pandèmia. Qui ho hagués dit quatre anys després? Qui ho hauria dit? Doctora consellera Vergés, consellera Argimon, em refereixo a ells perquè amb ells vaig viure molt directament aquest episodi. Qui ho hauria dit quants anys després que estaríem on som? Amb vacunes, amb l'economia funcionant al 3%, aquells moments que semblava que tot era fosc i negre i no sortia res. Ho dic perquè a vegades també ens espantem de seguida i fixi's en aquells moments que sí que eren moments d'incertesa, com va anar. Per tant, el meu agraïment també i el meu record per les persones que s'hi van deixar de la pell i algunes la vida en superen.

La salut pública segurament s'ha de protegir més. També hi ha un consens ampli, em sembla, en què hem de treballar cap a una integració de l'àmbit sanitari i l'àmbit social. També estem treballant amb l'agència social i sanitària, implicació del món local. Veig el president del Consorci Social i Sanitari, l'amic Josep Mayoral, que també recorda molt el paper que pot tenir un món municipal, implicant-se també en la gestió, aportant aquest valor de la proximitat, el reforçament de l'atenció primària, el no perdre aquest component humà que sempre hi ha a part de la tecnologia, sempre hi ha un component humà a l'atenció. Tot això que està estudiat, diagnosticat, que tothom sap què s'ha de fer, comencem-ho a fer. I jo us hi demano a vostès avui que ens ajudin a tirar-ho endavant.

Acabo totes les meves intervencions darrerament i tant de bo algun dia, més aviat que tard, pugui deixar de fer-ho, fent una reivindicació de les institucions públiques. En moments en què hi ha aquest relativisme hi ha aquesta expressió de veritat alternativa. No hi ha veritats alternatives, hi ha veritats i mentides, i coses opinables. Ja comencem a dir una veritat alternativa, no, hi ha coses que són veritat i coses que són falses. 2 més 2 són 4, no hi ha una veritat alternativa a aquesta tesi. Hi ha coses que són opinables, si m'agrada més o menys una pintura, si m'agrada més o menys una cançó. Doncs aquest relativisme que a vegades també porta a posar en dubte tot, fins i tot les institucions, que són de tots, que poden tenir enfocaments i orientacions diferents, per això estem en una democràcia, per això ens expliquem, per això donem comptes i retem comptes a la ciutadania, i per això la ciutadania, quan toca, escull. Però sense institucions què fariem? Res. Per tant vull defensar també les institucions del país, les institucions sanitàries, el que hi hagi governs, el que hi hagi servidors públics en l'àmbit política, de les institucions, que comportin els recursos, a vegades amb encerts, a vegades amb errors, i per això la gent valora, triar i escull.

No hi ha cap país del món, cap, ni avui ni en el passat, que hagi funcionat sense unes institucions que facin funcionar les coses i que ho facin, afortunadament, a casa nostra, amb caràcter democràtic i per tant donant comptes a la ciutadania i estan al que la ciutadania esculli o triï o decideixi cada quan toca.

Moltíssimes gràcies. Les paraules que ha dit la consellera Pané, quin acte més emocionant ho he vist també amb la manera en la que us saludava a vostès quan s'apropaven i ella mateixa ha dit que es coneixen tots en aquest món i han tingut relacions professionals. M'hi

sumo, els agraeixo molt la seva feina, un cop més, els felicito. Molt benvinguts a tothom i visca la sanitat a Catalunya.

Gràcies.